

NESPOKOJENÍ a NEROZHODNÍ

Petr Holý

**NESPOKOJENÍ
A
NEROZHODNÍ**

Petr Holý

2026

Tato publikace neprošla jazykovou, grafickou ani redakční úpravou ze strany vydavatelství.

© Petr Holý, 2026

Vydal powerprint s.r.o. pod značkou Bookla, v Praze roku 2026.

Bookla@powerprint.cz

www.bookla.cz

Tisk: powerprint s.r.o., Brandejsovo náměstí 1219/1

165 00 Praha 6 – Suchdol

Vydání první.

ISBN 978-80-7705-058-6

*Člověk může být opravdu šťastný,
jen když se nebojí jakkoli vzdálené budoucnosti.*

I.

Byl začátek října roku 2018 a Martin byl čerstvě zamilovaný. Novou situaci si však musel promyslet, získat odstup, a tak vyrazil na prodloužený víkend na chalupu, kterou má po rodičích. Potřeboval nejen klid venkova, ale i správnou společnost, a po cestě tedy zavola Igorovi, který k Martinovu překvapení slíbil, že by v sobotu přijel. Bylo ale třeba, aby měl čas i Láďa. Všichni tři totiž byli už od střední školy nejlepší kamarádi (jak Láďa s oblibou říkával, *úhlavní přátelé*), i když se jejich cesty po studiích dost rozešly. V poslední době se vídali jen párkrát do roka v hospodě u piva a sotva si řekli, co je u nich nového. Dlouho si vlastně pořádně nepovídali, neměli čerstvé společné zážitky a vzájemně ztráceli přehled o svých životech. Jejich přátelství uvadalo. Když teď ale Martin potreboval tu správnou společnost, neváhal, komu zavolat.

„Ahoj Láďo, neruším takhle pozdě?“

„Ty nikdy Martine.“

„Díky...“, ocenil Martin Láďovu bezprostřední reakci. „Máš o víkendu čas? Potreboval bych něco probrat.“

„O co jde?“

„Vlastně nic důležitýho,“ nechtěl Martin nic prozrazovat, „ale říkal jsem si, že už jsme dlouho někam nevyrazili mimo Prahu. Igorovi už jsem volal.“

„Takže Igor má volno?“

„Jo, trošku mě to překvapilo, ale má.“

„Takže myslíš na celý víkend?“

„Igor může od soboty.“

„To by šlo. Děti budou u babičky a Jana jde, myslím, do divadla. A co vlastně navrhuješ?“

„Mohli byste dorazit ke mně na chalupu, já jsem zrovna na cestě. Vzal jsem si na zítřek dovolenou a budu tam až do neděle. Jestli souhlasíš, do-

mluvte se s Igorem a dejte vědět, v kolik dorazíte. Jo a s jídlem a pitím si nedělejte starosti, něco nakoupím.“

Láďa nadšeně souhlasil, rozloučili se s výhledem na příjemný víkend a Martin krátce na to dorazil do cíle. Když míjel fotbalové hřiště na okraji vesnice a zastavil se krátce s jedním ze sousedů, vybavila se mu vzpomínka na kolektivní vesnický život v době jeho dětství. Hlavně na společenské akce pořádané na hřišti místními stálými obyvateli společně s *luftáky*, kteří na své chalupy jezdili jen na víkendy a dovolené. Společenské akce, jak si je Martin už tehdy nedětsky pojmenoval, kombinovaly většinou sport (včetně her a soutěží pro děti) a hudební produkci s použitím kytar, nejrůznějších bicích nástrojů a tahací harmoniky, kterou měl Martin obzvlášť rád a umění hry na ni velmi obdivoval. Hudební produkce se zpěvem všech, kdo se zapojili, byla spojená s večerním táborákem a opékáním všeho možného a samozřejmě u dospělých s popíjením alkoholu taktéž všemožného druhu. Dospělí bývali v dobré náladě posilněné právě notnou dávkou alkoholu, což pro děti znamenalo večer absolutní svobody a tudíž i možnosti okusit zakázané. Martin tehdy vypil svoje první pivo, vykouřil svou první cigaretu a později, když mu bylo patnáct, prožil nedaleko táboráku a při tónech písně hudební skupiny *Olympic* (skladba *Želva*) i svou první výraznější sexuální zkušenost, byť ještě ne se vším všudy...

Martin se na tyto společenské akce vždycky těšil, užíval si je s ostatními dětmi, kterých bylo v té době ve vesnici spousta, a vnímal je jako naprostou harmonii. Až později se od rodičů dozvěděl o některých sousedech věci, které děti vůbec nevnímají, a které jeho pocit harmonie bohužel trochu nabouraly a vzpomínky pocuchaly.

V chalupě bylo podle Martinova odhadu o něco málo tepleji než venku, tak zatím zůstal v bundě a váhal, jestli má zatopit v kamnech, u kterých bylo připraveno úhledně poskládané dříví. Nakonec usoudil, že zatápět v kamnech není třeba a zatopil jen lehce elektrickými přímotopy, což nebylo tak hospodárné, ale pro něho v danou chvíli pohodlné a dostačující. Udělal si čaj, usadil se do křesla a pustil se do sepisování seznamu na nákup proviantu. Říkal si, že do obchodu zajede nesjíš až v sobotu, aby měl pro kluky čerstvé pečivo, a že se dopředu podívá, jaké pivo bude ve slevové akci. Obvykle sice takové akce nevyhledával, ale pivo bylo výjimkou. Snad proto, že pivo tehdy moc nerozuměl (i když ho dost pil).

Jak při úvahách o nákupu myslel na Láďu s Igorem, kteří už měli svoje rodiny, odběhly jeho myšlenky úplně jinam. Uvědomil si, že jako dospělý vlastně nikdy neřešil, jestli něco nebo někam může, jako starý mládenec si dělal, co chtěl, a na nikoho se moc neohlížel. Stále častěji ale svůj život přehodnocoval, i když na první pohled nepůsobil, že by mohl mít důvod k nespokojenosti.

Martin byl přirozeně velmi pohledný i přiměřeně komunikativní a o ženy tak nouzi nikdy neměl. Kontakty s nimi ale zpočátku považoval za pouhé povyražení a zábavu. Jednu dobu se třeba bavil i tím, že ve veřejné dopravě sám pro sebe hodnotil ženy, s jakou by to (ještě) šlo a s jakou (už) ne, a sestavoval jejich pomyslný žebříček, který se měnil tak, jak dotyčné vystupovaly a nastupovaly, a který se vždy rozplynul, jakmile vystoupil on. Bližší kontakty se ženami redukoval na pouhé sexuální styky bez záměru většího poznání a navázání hlubšího vztahu. Červená kontrolka se mu rozsvítila zvláště při větách typu *řekni mi něco hezkýho*, takže tyto známosti často trvaly jen několik dní nebo dokonce jen jeden den (jednu noc).

Život mu změnilo až seznámení s Evou, která byla posledních pár let jeho stálou přítelkyní, a které (ke svému vlastnímu překvapení) rád a často říkal hezké věci, aniž by to vyžadovala. Je pravda, že o úplné věrnosti či stálosti vztahu z jeho strany mluvit vždycky nelze, ale čas ukázal, že šlo jen o drobné odbočky. Až události posledních dnů napovídaly, že jejich vztah je zřejmě minulostí. Martin už byl o tom dokonce přesvědčen a měl vlastně už nějakou dobu pocit, že by měl v životě zažít ještě něco dalšího, aniž měl jasno v tom, co by to mělo být.

„Sakra musím dopsat ten seznam,“ vrátil se Martin do přítomnosti. „Takže jeden celej chleba, šest velkejch plátků krkovice, cibule... A taky kečup pro Igora.“ Igor byl v tomhle jako malé dítě. Ke všemu si dával kečup..., pokud to tedy nebylo vzhledem k okolnostem úplně trapné. S Martinem a Láďou si ale trapné nepřipadal. Alespoň ne kvůli kečupu.

Při psaní seznamu Martina přepadl zvláštní pocit, když si uvědomil, že bude dobrovolně pryč celý víkend a nebude v průběhu fotbalové sezóny tam, kde obvykle. Byl totiž místopředsedou menšího fotbalového klubu, ve kterém za skoro tři desítky let prošel téměř všemi pozicemi od hráče žákovské kategorie přes hráče *A týmu* mužů až právě po dnešní funkci místopředsedy klubu. Nebyl sice tak starý, aby třeba ještě dvě tři sezony neodehrál, ale zlobilo ho koleno. Jinak ovšem docela sportoval, udržoval

se. Jako funkcionář měl v sezóně vždy část víkendu vyhrazenou nějakému zápasu, a sice většinou zápasu týmu mužů, který již tradičně označovali jako *A tým*, i když klub už léta žádný *B tým* neměl. Označení *A tým* ale znělo pro nezasvěcené výrazně lépe. Že teď po dlouhé době nebude na zápase byl tedy nezvyk, ale Martin zároveň cítil, že si potřebuje utřídit myšlenky i city, a dobře věděl, že nepřítomnost na zápase nebude v jeho životě ani v životě klubu ničím podstatným.

Když dopsal nákupní seznam, všiml si, že venku už se úplně setmělo, a napadlo ho, že by před příjezdem návštěvy mohl taky uklidit. Prach se totiž v chalupě válel, kam se podíval. Už bylo ale pozdě a zítra na to má celý den. Venku bylo podle teploměru příjemných podzimních 12 stupňů, tak aspoň vyvětral, aby se mu lépe spalo.

Po skromné (a zřejmě i nezdravé) studené večeři šel brzo do postele a těšil se, jak se začte do nové zajímavé knížky o manželství, kterou si dnes odpoledne koupil před cestou na chalupu. Ani si nepamatoval, kdy si před tím naposledy koupil knížku. Když se nezačte, tak vytáhne něco ze staré knihovny po rodičích. Uvažoval zároveň, jak to výborně s prodlouženým víkendem naplánoval a že bude mít čas sám pro sebe i čas probrat všechno s kamarády. Vybavil se mu jasný obraz jeho milé a po krátkém váhání poslal přání na dobrou noc – i se srdíčkem. Po chvíli mu na mobilu pípla odpověď – taky se srdíčkem.

Čtení mu rychle unavilo oči a po pár minutách zhasl světlo. Najednou ale nemohl usnout, koukal do stropu, na který pro tmou neviděl, a začaly ho obtěžovat myšlenky, jak asi bude vypadat jeho každodenní soužití se ženou a kde vlastně budou bydlet...

Po tátově smrti a poté, co se máma přestěhovala do domova pro seniory s celodenní péčí, se z nájemního bytu přesunul zpátky do bytu rodičů a doposud nepovažoval za vhodné, aby tam sdílel domácnost s někým dalším. Ostatně s žádnou ze svých dosavadních partnerek nikdy nebydlel a vždy si v tomto ohledu udržoval určitý odstup. Tak to bylo i s Evou a stávalo se, že se neviděli třeba několik týdnů. Oddělené bydlení má totiž i svoje výhody. Například se mohl dívat v televizi na nejstupidnější seriál, aniž by v očích své partnerky jakkoli klesl. Martinovi to tedy v podstatě vyhovovalo, ale zároveň ho to i znejišťovalo. Sílil v něm pocit, že už by se měl usadit a také posílit českou populaci svým potomstvem.

Snažil se nepříjemné myšlenky zapudit a myslet na něco uklidňujícího, ale silný vítr a hučící komín mu připomněly, jak se v okolí říkalo, že u nich v chalupě straší, a jak ho táta uklidňoval, že je to jen pověst, a že u nich v chalupě žádné strašidlo nebydlí. Na usnutí tak zabralo až osvědčené skládání ideální světové fotbalové jedenáctky, což ho vždy odvedlo od jiných úvah a kupodivu uklidnilo natolik, že za chvíli usnul. Zajímavé bylo, že ta jeho ideální sestava byla vždycky trochu jiná.

... Všichni tři totiž byli už od střední školy nejlepší kamarádi (jak Lád'a s oblibou říkával, úhlavní přátelé), i když se jejich cesty po studiích dost rozešly. V poslední době se vídali jen párkrát do roka v hospodě u piva a sotva si řekli, co je u nich nového. Dlouho si vlastně pořádně nepovídali, neměli čerstvé společné zážitky a vzájemně ztráceli přehled o svých životech. Jejich přátelství uvadalo. Když teď ale Martin potřeboval tu správnou společnost, neváhal, komu zavolat ...

Autor je advokátem a autorem několika publikací komentářů k právním předpisům. Tato knížka je jeho prvotinou v oblasti beletrie.